

Маја Стојанац

ДИСК

ШИФАРНИК

Огулила си све ожиљке
а они су као гљиве
преко ноћи волшебено израсли
сваки је имао облик слова које те боли
укувала си локвање у хладну теглу
и са њом спаваш
одлучила би се за нешто опасно
а пред тобом је само неподношљива белина
свеже опраног
расте жеља да се преселиш на село
последње уточиште
да положиш главу на стећак
да се преселиш још даље
међу вукове и двоглаве змије
међу леснике
које ћеш до крви грести за уво
и бар једном дневно поновити
да ниси човек гробнице

вратила си се деценију уназад и шта си видела
косу запетљану у дугме
ту амајлију обичности
још вртиш под језиком
девојчицу са малом грбом на врату

како дави хрчка салвама меда
већ тада свесна колико је погубан
мртав угао
затим
штаке наслоњене на црквени зид
сада знаш да припадају оном
чије ћеш капиларе деценију касније
тако помно испитивати
лизати док свака вена не потамни

стварност је доведена до тачке пуцања
напупела је као око

ФОРТУНА

У простору између степеника
старе породичне куће
нестало је моје девојаштво
украли су га преци
запалацале су језиком
змије под прагом
покрили су га копривом
сирћетом
листовима масног
телефонског именика
старачким зубима
мушком брадом
дотрајалим комарницима
бацили су га под колена
баштенског страшила
да уплаше моју срамоту
у досуђен бунар
истресли са мрвама
сакрили на прашњави таван
тамо где је нема звезда
где ћути родна јабука

за једно време касније
моју кожу не пробија
корење листопадног дрвећа
нити борове иглице

само свилене длаке
на рукама
под ноктима
не пуцкетају шишарке
у обрвама се
ништа не плави
деценијама касније
биљна материја се разлаже
и враћа у крвоток
трујући полако
оксидирано срце
у ком се још трузка
предратни будилник

усуд је што
сапета у скупим материјалима
наизглед стаклена и млада
спокој налазим
у међупросторима
између градова
на ничијој земљи
ни на чијем срцу
где неопажено
попут змије
мењам кошуљицу
и рађам нове
очи
и срцасту
главу

поклонићу је само инсектима

ЛОВ

Рекли су ми
иди на сигурно
а ја сам отишла међу дудове
да постанем свилена буба
иди где је добро
а ја сам отишла у зимзелен
да лечим даљине и срдобоље

не хватај се кажу за духове
док сам у руци већ стезала
магичне шибљике
јабуке
разгртала гране
окретала се
тражила те под камењем
питала за путоказ
и ловце и птице
отварала им уста и кљунове
ништа ми нису рекли
као ни странци пролазници
туристи што им моје баке плету
амајлије огрлице од манистра
ћутали су пред мојим срцем
као пред каквим манастиром
устукнула сам пред њима
као храбро дрво
и отишла
стиснутих зуба
међу којима је пуцао
рузмарин
знам
кумин је сигуран под језиком
само у немој молитви
известан као сузе у пиринчу
присутан као мирис рибе
опипљив као одсуство

ЗАВИСНОСТ

Скрупчана као змија
међу лопатицама
добро замандаљен прозор
мирише скупо
жари као коприва
оштрица јој је тупа
пресвучена топлим воском

одвајајући се од тебе
немо цепкам своје крљушти

пишем прекоокеанска писма
лежим на ивици кревета забачене главе
тако да се коса попут велике свилене баре
разлива по поду
у њој се твојим прстима
настањују мали пауци
шминкам се јаче него иначе
под језик сипам чашицу ракије
инфантилна пред животињским
лажем пријатеље

када помислим на тебе
помислим на зебрине шаре
било би добро да ти свака мисао на мене
буде отровна као зачарано шило
неподношљива као ноћни свраб

ДИСК

Трудим се да променим наратив
и опет постанем симетрична
пуна живота
као дечји зуби
иако бих најрађе заспала
на свиленим љускама кукуруза

моје очи су само уморни талисмани